

Պարույր Սևակ

Իրիկնային

I

Երբ իրիկունն է վար իջնում, մութն է խայտում ալիք-ալիք
Իմ աշխարհի վրա խաղաղ,
Լապտերները երբ վառվում են, ասես իբրև զգոնություն,
Ու լուռ թարթվում նվիրական սրտադողով,
Մինչդեռ, կարծես թե զգալով խոսքի կարիք,
Խռովահույզ մի տազնապով սկսում է սիրտս խաղալ,
Ես թողնում եմ թուղթ ու գրիչ
Ու ելնում եմ կրկին փողոց:

II

Հորդում է լույսն ամեն տնից, ամեն բացված լուսամուտից,
Անկյունամերձ ձիգ սյուների կենտ աչքերից մետաղակոպ,
Իսկ մայթերում - լուսավարա՛ր, կիսամթի՛ն -
Կանա՛յք, մարդի՛կ և աղջիկնե՛ր
Ջբոսնում են ժպտուն ու գոհ:
Միրում եմ ես իրիկնային պահն այս գերիչ,
Երբ շրջելով ամենքի հետ,
Քեզ թվում է, որ մենակ ես - ինքդ քեզ հետ...
Երբ փողոցը, մայթերն առած ամեն տարիք,
Ամեն ժպիտ, ամեն ճաշակ,
Հարազատ են դարձնում հոգուդ

Անձանոթին և օտարին...

...Փլվում է սիրտդ բեռան տակ շեղած բառի,
Որով ուզում ես ողջունել, օ՛ր, ինքդ էլ չգիտես ո՛ւմ...

Եվ այդ պահին,

Նմանվում է սիրտդ խորին մի անտառի,
Որի խորքում անհայտ, սակայն սիրող մի աչք,

Քո մտածումը դեռ թերի

Ու երագներդ է լրտեսում...

III

Ժամն է հնչում...

Ժամացույցի տակտերի հետ

Տրոփում է սիրտս անկանգ:

Վաղո՛ւց էի քեզ սպասում, իրիկվա հետ,

Եվ դու եկար:

Եվ դու եկար, վարսերը քո -

Իրիկնային լույսերի պես հարուստ ու շեկ,-

Գիրգ ծոծրակիդ վրա խրձած,

Այն քայլվածքով,-

Երերածուփ, բայց և հանգիստ,-

Որով նավը ծովից արձակ

Ներս է մտնում նավահանգիստ...

Միրում եմ ես այս պահերին քեզ հետ լինել,

Խաղաղության այս պահերին,

Ինչպես որ դու ինձ հետ էիր կովում երեկ՝

Ինձ սպասող ջերմ հայացքով քո աչքերի:

Միրում եմ ես քեզ հետ լինել այս մայթերում իրիկնային,

Այս փողոցում,

Եվ քո առաջ սիրտս բացել, ինչպես - նայի՛ր,

Կայտառ քամին,

Մեղմ խաղալով հանդերձիդ հետ իրիկնային,

Քո ուսերն է իմ դեմ բացում:

Այս փողոցում...

Այստե՛ղ եմ ես պատանությունն իմ կորցրել,

Դարձել հասուն,

Եվ այն, ինչ որ շոայլորեն բնությունն է առատ ցրել,

Գտել եմ ես, այս փողոցում:

Գտել եմ քե՛զ...

Գտել եմ քե՛զ, ինչպես այս մայթն՝ այս փողոցին

Եվ այս սյունին՝ այս լապտերը - մեղմ կկոցված

Իր մետաղե կենտ կոպի տակ կանաչավուն,

Որի ջերմին սարսոցից

(Քո աչքերի թարթումներին այնքա՛ն նման)

Իմ մարմինն է փշաքաղվում...

Կուզես՝ թատրո՛ն, կուզես՝ ա՛յգի,

Կուզես՝ կինո՛,-

Սրտիս տակտով քայլերս ահա քոնն են հավետ:

Կուզես շրջենք իրարու հետ՝

Լույսերի մեջ - թարթիչներիդ ստվերի տակ,

Ստվերի մեջ - քո աչքերի լույսով հստակ,

Եվ կամ, եթե կուզես, անգի՛ն,

Նստենք թեկուզ ամռան շոգից ապաքինող

Այս արծաթե ավազանի հարթ պռունկին...

IV

Նստիր մոտի՛կ,

Արդյոք երե՞կ կռիվն անցավ,

Եվ հենց այսօ՛ր քո սիրելի կերպարանքով

Հաղթանակը մեզ հանդիպեց...

Հաղթանա՛կը...

Նստիր մոտի՛կ:

Ես ուզում եմ նրան զգա՛լ,

Նրա՛ն գգալ՝ քե՛զ գրկելով այն մատներով,
Որոնցով ես քանի՛ անգամ
Շոշափել եմ քունքը մահի՛
Հանուն այս խո՛ր, պայծա՛ռ պահի
Նրան իմ կյանքը մատնելով...
Ե՛ս, որ երբեք չեմ դողացել մահվան առաջ,
Չե՛մ սարսափել երբեք մահից,
Ե՛ս, որ գիտեմ -
Կյանքն էլ ձե՛զ պես - կանանց նման -
Անհուն սերն իր խիզախներին է լոկ տալիս...
Այո՛, սիրում եմ այս պահերն իրիկնային,
Ինչպես պոետն իր նորագյուտ
Քնարական տողն է սիրում,
Երբ ուզում է քեզ նմանին
Երգով սիրող սիրտը բանալ:
Կրկի՛ն սիրո՛ւմ եմ այս պահերն իրիկնային
Որպես կարմիր բանակային
Որ մեկընդմիջտ իր արյունով շահել է քեզ -
Շահել է սեր ու հաղթանակ...
V
Դեռ չեմ ապրել հուզումների կրծքիս վրա,
Սպասումի իմ կարոտը իր դիրքերը դեռ չի թողել,
Կոկորդիս մեջ դեռ կովում է խեղդիչ ծուխը սուր վառողի
Քո սեփական բուրմունքի՛ հետ...
Թաքուն ցավից դեռ տնքում է վերքը ոտիս,
Մինչ սրտիս մեջ բողբոջում է մի ցանկություն
Ե՛վ մարդկային, և՛ բնական -
Ինձ հայր տեսնել և քո գրկում տեսնել որդի,-
Այնտեղ սակայն,
Ատլանտյանի մյուս ավիում,

Դուլլարներով և արյունով ճարպակալած
Ինչ որ անհագ կենդանիներ, որ - ի՞նչ արած -
Սովորույթով դեռ կոշվում են նույնպե՛ս մարդիկ,
Չանում են, որ չապրե՛նք մեկտեղ,
Չգգա՛նք իրար...
Մի՛ սարսափիր լուսանքներից,
Գալիք կովի ուրվականից այդ թերթային...
Հիշի՛ր, որ դեռ իմ ոտքերին
Փռչիներ կան, բերած հեռու
Ուղիներից մարտաներթի,
Եվ հաղթողի իմ աչքերում -
Հաղթության ցուր, լույս ու հրթիռ...
Հիշի՛ր, որ իմ սիրող սրտին
Խորթ է ամեն անհաբեկում,
Որ պատրաստ են ելնել կրկին
Պաշտպանելու իմ հո՛ղն ու քե՛զ...
Պաշտպանելու իմ հո՛ղն ու քե՛զ
Այն վա՛ռ սիրով, որ իմ հոգում
Երջանկությա՛ն, խաղաղ կյանքի՛
Խոր արմատներ է արձակել...
Հիշի՛ր դու այդ և թույլ տուր ինձ,
Իմ՝ զինվորի կոշտ ասիերում
Քո դաշինքի ձեռքը զգալ,
Զգալ, այնքա՛ն, այնքա՛ն մոտիկ,
Որքան հեռո՛ւ է թշնամու
Ցանությունը օտարոտի...

09.V.1947թ. 09.IX.1947թ.

Երևան